

econòmic, radica en nosaltres mateixos i precisament de creure'ns al client, com a cosa indiscutiblement nostra, quan diem: «Tal és un aconducat meu», «Qual, és un aconducat seu» (del company) i, donant a aquests *meu* i *seu*, un to tant de sòlida pertinença, com si fos notarialment escripturat i impossible d'escamotejar-se'ns i sense pensar que serà nostre o de l'altre company fins i tant que al mateix client li passi pel magí o li dongui la gana i que potser serà demà. Diguem sí, i tots i sempre, el meu company i tant de bó! que hi poguem afegir i amic, ja que ell, per mudaments que faci, per excel·lent o extravagant que sigui, àdhuc fins i tot que ofuscadament arribés a ofendre'ns, no podrà mai deixar d'ésser-nos-en de company.

No ho digueu mai «el meu aconducat Tal» i si senzillament «l'aconducat Tal».

En la més puritana ideologia del Sindicat, tinguem sempre i tots més confiança i força més estima al company que al client mateix, perquè aquest, com hem dit, si és el en serà de client o aconducat mentre ens cregui o bé li semblen útils i no més que fins allavors; en canvi, pel company, nosaltres a ell sempre li en serem d'útils, com ell també recíprocament ens en serà sempre, fent-nos potser un dia, ell tot sol, el que tots els aconducats alhora no podran fer-nos, fins suposant que volguessin, que ja es suposar!

Deixem-nos, doncs, de carrinclons sacerdots i perjudicials afectes, tota vegada que el client tampoc la sent i respecta gaire aquella nostra dignitat sacerdotal, ni ens en porta pas molt d'afecte.

Cuidem en tot el que poguem i individualment i col·lectivament treballem perquè les quotes de *conducta* siguin tant per nosaltres com pel client rectament justes i no pas com mantes vegades succeeix que són justetes pel metge i escandalosament avantatjoses per al client.

Haurà de reconèixer tothom que hi tenim un perfectíssim dret, si ens fixem que la *conducta* en darrer terme i en essència és una senzilla operació especulativa i lliure.

* * *

Diguérem en el nostre darrer article publicat en el número del mes d'Octubre passat que per aquell qui viu d'un jornal ordinari li era la *conducta* una quasi necessitat moral, i val a confessar també, que per al metge, avui, econòmicament,

li és una conveniència en tractant-se de famílies jornaleres.

No succeeix pas el mateix amb el ric, que bé prou pot córrer el risc econòmic d'una malaltia.

L'ajornat, quan estigués malalt, si no estés aconducat, planerament i sinó forçosament, se n'aniria cap al benèfic Hospital, el qual no cal pas ponderar la basarda (!) que fa al malalt de posició. Val la pena de dir ara, que aquella basarda neix precisament d'aquesta mateixa posició.

Per aquesta sola circumstància i més encara, altrament, per ésser d'estricta justícia, al metge li cal tenir ben bona cura, al fixar les quotes de *conducta*, que, diguem-ho de seguida, haurien d'ésser escalonades i proporcionades, i no pas de tipus estrictament únic, com en certes contrades s'estila.

Sentat, com hem fet, que la *conducta* és una contracta purament econòmica i en assegurança de determinats serveis (que, tant pel de posició com pel modest treballador, per justícia han d'ésser els mateixos i per decor professional dispensats emprant-hi el mateix zel) en certa manera, fins podria semblar justificat que tot hom pagués una quota idèntica, ço que de cap manera ens convé, ni altrament semblaria honest. Una propietat qualsevulga, en concepte d'assegurança, sigui de la mena que sigui, paga tant més com més alta sigui la seva valor i estima, i, si bé la vida d'un ric, als nostres ulls, val igualment que la del pobre, si fés possible d'adinerar-la, aquell per a rescatar-la hi abocaria força més que el pobre, qui ben prompte arribaria a la sola. Fixem-nos, demés, que parlem des d'un terreny econòmicament utilitarista il que àdhuc les Lleis, en aquest apropòsit, fan ben parelles distincions, de manera que podem dir que al metge de *conducta* en perfectes legalitat i ètica, ultra pel seu propi interès, li cal tenir ben en compte la posició econòmica del client a l'assenyalar-li la quota, i que el tipus estrictament únic és inacceptable per ésser-nos perjudicial i fins en certa manera immoral.

Tampoc, però, el repartiment pot fer-se a la babalà i molt menys encara amb manifesta parcialitat, sinó amb ben recta justícia, calguent-nos amb aital fi i per a que allò no sigui emprar una pauta o guia escrupolosament seriosa i en la tria de la qual cal que rumiem força, ja que, una vegada sigui escollit aquell guiatge,